# СУЧАСНИЙ СТАН ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

**Губерська Наталія Леонідівна**
*докторант кафедри фінансового права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

Наразі в Україні продовжується процес реформування національної системи вищої освіти, пов'язаний з її інтеграцією в єдиний загальноєвропейський освітній простір. Реалізація даного завдання вимагає створення та реалізації нової державної політики у даній сфері на підставі визначення головних, стратегічних пріоритетів розвитку вищої освіти. Дослідженню питань, пов'язаних із державною освітньою політикою та управлінням освітою, присвячена ціла низка праць таких науковців, як В. Андрущенко, В. Астахов, Г. Атаманчук, В. Бакуменко, С. Барабанова, Р. Валєєв, В. Жураківський, О. Зигало, І. Іванюк, І. Каленюк, В. Клепко, Т. Козарь, Є. Красняков, В. Кремень, В. Луговий, С. Ніколаєнко, В. Огаренко, Л. Пшенична, Ю. Фролов, О. Шеломовська, Н. Шульга та ін. Проте зміна ролі та місця адміністративного права у забезпеченні регулювання відносин у галузі вищої освіти на сучасному етапі розвитку українського суспільства, а також необхідність наукового аналізу та усвідомлення цих змін з метою подальшого удосконалення державної політики у даній сфері зумовлюють актуальність даного дослідження.

Метою даної статті є аналіз сучасної державної політики України у сфері вищої освіти, що передбачає вирішення таких питань: з'ясування сутності поняття «державна освітня політика», визначення правових засад державної освітньої політики, а також характеристику сучасного стану реалізації політики держави у сфері вищої освіти та визначення основних напрямків її удосконалення з урахуванням провідних тенденцій розвитку вищої освіти.

Розглядаючи державну політику у сфері освіти як складову загальної політики держави, сутність якої становить сукупність теоретичних ідей, цілей і завдань, практичних заходів розвитку освіти [1, с.10], невід'ємну частину політики держави, яка спрямована на забезпечення розвитку і функціонування системи освіти [2, с.20], сучасні дослідники відзначають, що сьогодні держава відіграє головну, визначальну роль у розвитку освіти — властивими їй методами (правовими, адміністративними, економічними) вона активно

© Губерська Н.Л.

залучається до управління освітніми процесами [3, с.4]. Є. Красняков наголошує на тому, що держава формулює та реалізує освітню політику, ініціює процеси модернізації галузі, окреслює основні принципи, цілі та завдання її реформування [4, с.70]. Такої ж думки дотримується й Р. Валєєв — аналізуючи гарантії права на освіту, дослідник підкреслює, що найоб'ємнішою гарантією реалізації освітніх прав є держава, її органи та діяльність [5, с.109]. Відповідно, державну політику у галузі вищої освіти Р. Валєєв визначає як цілеспрямовану діяльність державних органів щодо забезпечення права кожного на освіту, що досягається завдяки забезпеченню функціонування та розвитку освітньої системи [5, с.109]. Сучасна довідкова література тлумачить зміст державної освітньої політики як відповідь на суспільні потреби, вимоги, дії інших суб'єктів освітньої політики, як цілеспрямований, відносно стабільний офіційний курс уряду та підпорядкованих йому установ, спрямований на забезпечення функціонування системи освіти [6, с.623].

Підсумовуючі існуючі підходи до розгляду сутності та змісту державної освітньої політики, маємо визначити державну політику у сфері вищої освіти як невід'ємну складову загальної освітньої політики держави, зміст якої полягає у формуванні та нормативно-правовому закріпленні загальної стратегії вищої освіти, визначенні цілей, завдань та відповідних напрямів дії, спрямованих на забезпечення функціонування та розвитку системи вищої освіти.

Державна політика України в галузі вищої освіти ґрунтується на конституційних нормах; міжнародних договорах; стратегічних документах розвитку освіти (концепціях, доктринах, програмах тощо); законодавчих актах; указах і розпорядженнях парламенту та голови держави; рішеннях вищого органу виконавчої влади; наказах і розпорядженнях центрального органу державної виконавчої влади, який здійснює керівництво у сфері освіти та ін.

Вихідними для формування державної освітньої політики є Конституція України та міжнародно-правові документи у сфері освіти. Конституція України, згідно зі ст. 13 Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, закріплює два фундаментальні моменти щодо сфери освіти: право на освіту [7, ст. 53] та гарантії свободи наукової й технічної творчості та розвитку науки [7, ст. 54]. Конституція визнає право на освіту за кожною людиною, незалежно від її статі, раси, національності, соціального і майнового стану, роду та характеру занять, світоглядних переконань, належності до партій, ставлення до релігії, стану здоров'я та інших обставин. Це право забезпечується розгалуженою мережею закладів освіти, відкритим характером навчальних закладів, створенням умов для вибору профілю навчання відповідно до

здібностей та інтересів громадян, різними формами навчання. До конституційних обов'язків держави відноситься забезпечення функціонування та розвитку вищої освіти [7, ст. 53].

Серед основних джерел сучасного міжнародного освітнього права, які становлять основу державної політики України у сфері вищої освіти, слід відзначити, насамперед, документи, прийняті ООН та її спеціалізованими установами, а також регіональними міжнародними організаціями, зокрема — Загальну декларацію прав людини, Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права, Європейську конвенцію прав людини, Всесвітню декларацію про вищу освіту для XXI століття: підходи й практичні заходи, Конвенцію про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти та ін.

Закон України «Про освіту» є базовим нормативним актом чинного законодавства, спрямованим на регулювання правовідносин у даній сфері, що закріплює правові, організаційні, фінансові та інші засади функціонування національної системи освіти. Законом встановлено, що державна політика в галузі освіти визначається Верховною Радою України і здійснюється органами виконавчої влади та місцевого самоврядування [8, ч.2 ст4]. Міністерство освіти і науки бере участь у визначенні державної політики в галузі освіти, визначає перспективи і пріоритетні напрями розвитку освіти, розробляє державні стандарти освіти [8, ст.12]. Органи громадського самоврядування розробляють пропозиції щодо формування державної освітньої політики, вирішують у межах своїх повноважень питання навчально-виховної, науково-дослідної, фінансово-господарської діяльності навчальних закладів [8, ст.14].

Закон України «Про вищу освіту» передбачає, що проведення державної політики у сфері освіти забезпечує Кабінет Міністрів України через систему органів виконавчої влади [9, ч.1 ст.17]. Міністерство освіти і науки України бере участь у формуванні державної політики в галузі освіти, науки, підготовки кадрів, разом з іншими центральними органами виконавчої влади забезпечує реалізацію державної політики в галузі вищої освіти і здійснює контроль за втіленням державної політики в галузі вищої освіти, дотриманням нормативно-правових актів про вищу освіту в усіх вищих навчальних закладах незалежно від форми власності і підпорядкування та ін. [9, ч.1 ст.18].

Важливою складовою нормативно-правової основи державної освітньої політики є правові акти, видані Верховною Радою України, Президентом України та Кабінетом Міністрів України, рішення та накази МОН України, інших органів центральної виконавчої влади, яким підпорядковані вищі навчальні заклади, зокрема — Рішення колегії МОН України «Мета реформ у

вищій школі — якість і доступність освіти» від 02.04.2009 р., Постанова загальних зборів Національної академії педагогічних наук України «Освіта в структурі цивілізаційних змін і актуальні проблеми» від 11.11.2010 р. та ін.

Для формування загальної стратегії державної політики у сфері вищої освіти принципове значення має Указ Президента України «Про заходи щодо забезпечення пріоритетного розвитку освіти в Україні» від 30.09.2010 р., спрямований на поліпшення функціонування та інноваційного розвитку освіти в Україні, підвищення її якості та доступності, інтеграції до європейського освітнього простору шляхом здійснення комплексу заходів, зокрема:

− забезпечення вчасного та в повному обсязі фінансування державних цільових програм у галузі освіти;

− залучення громадськості до підготовки та реалізації основних заходів з реформування системи освіти;

− удосконалення структури освіти шляхом надання провідним ВНЗ реальної автономії як засобу поліпшення якості вищої освіти;

− оптимізація мережі вищих навчальних закладів та їх підпорядкування, створення укрупнених регіональних університетів;

− посилення інтеграції вищої освіти, науки, виробництва, наукової та інноваційної складових у діяльності вищих навчальних закладів та ін. [10].

Організаційним підґрунтям освітньої державної політики є також стратегічні програми розвитку освіти. Першою у загальнонаціональному масштабі програмою, що визначала пріоритетні напрями та основні шляхи реформування освіти, у тому числі й вищої, була Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття»). Програма, зокрема, передбачала: перехід до гнучкої, динамічної ступеневої системи підготовки фахівців, яка дала б змогу задовольняти потреби особистості у здобутті певного освітнього та кваліфікаційного рівнів за бажаним напрямом; формування мережі ВНЗ, яка за освітніми і кваліфікаційними рівнями, типами навчальних закладів, формами і термінами навчання, джерелами фінансування задовольняла б інтереси особи та потреби держави; піднесення вищої освіти України на рівень досягнень розвинутих країн світу, її інтеграцію у міжнародне освітнє співтовариство [11].

Відповідно до Національної доктрини розвитку освіти, мета державної політики щодо розвитку освіти полягає у створенні умов для розвитку особистості і творчої самореалізації кожного громадянина України, вихованні покоління людей, здатних ефективно працювати і навчатися протягом життя, оберігати й примножувати цінності національної культури та громадянського суспільства, розвивати і зміцнювати суверенну, незалежну, демократичну,

соціальну та правову державу як невід'ємну складову європейської та світової спільноти [12]. В доктрині наголошується на необхідності спрямування матеріальних, фінансових, кадрових та наукових ресурсів суспільства і держави на забезпечення якості освіти, яка «визначається на основі державних стандартів освіти та оцінки громадськістю освітніх послуг» [12].

Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки, розробка якої була зумовлена необхідністю кардинальних змін, спрямованих на підвищення якості і конкурентоспроможності освіти, вирішення стратегічних завдань, що стоять перед національною системою освіти, інтеграцію її в європейський та світовий освітній простір, визначила основні напрями і шляхи реалізації ідей та положень Національної доктрини розвитку освіти у нових економічних і соціокультурних умовах. Національна стратегія розвитку освіти спрямована на підвищення доступності якісної, конкурентоспроможної освіти для громадян України відповідно до вимог інноваційного сталого розвитку суспільства, економіки, кожного громадянина; забезпечення особистісного розвитку людини згідно з її індивідуальними задатками, здібностями, потребами на основі навчання впродовж життя [13].

Також слід виділити цілу низку нормативно-правових актів, пов'язаних із забезпеченням реалізації Болонського процесу в Україні: Закони України «Про ратифікацію Конвенції про визнання кваліфікацій з вищої освіти в Європейському регіоні», «Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», Програму дій щодо реалізації положень Болонської декларації в системі вищої освіти і науки України, накази та рішення колегії МОН України «Підвищення ефективності вищої освіти і науки як дієвого чинника розвитку та інтеграції в європейське співтовариство», «Про затвердження у вищих навчальних закладах Європейської кредитно-трансферної системи» та ін.

Отже, можна з упевненістю стверджувати, що наразі в Україні створене єдине законодавче поле для функціонування та розвитку освітньої галузі на усіх її рівнях, у тому числі й на рівні вищої освіти. Водночас ступінь реалізації цілей та завдань державної освітньої політики, визначених чинним законодавством, глибина освітніх реформ, а також якість та ефективність роботи закладів і установ системи національної вищої освіти наразі знаходяться у вкрай незадовільному стані, не відповідаючи сучасним потребам особистості та вимогам суспільства. Серед найбільш гострих проблем, які сьогодні стримують розвиток освітньої галузі, не даючи можливості забезпечити належну якість

вищої освіти, адекватну новим економічним та соціально-культурним умовам, слід відзначити:

− недостатню відповідність освітніх послуг вимогам суспільства, запитам особистості, потребам ринку праці;

− обмеженість доступу до якісної освіти окремих категорій населення;

− недосконалість змісту вищої освіти: державних стандартів, навчальних планів, програм, підручників та ін.;

− недосконалість системи моніторингу та оцінювання якості вищої освіти;

− повільне здійснення гуманізації, екологізації та інформатизації системи вищої освіти;

− низький рівень фінансово-економічного, матеріально-технічного, навчально-методичного та інформаційного забезпечення діяльності ВНЗ;

− неефективність управління системою вищої освіти, недостатній розвиток самоврядування ВНЗ, залучення до управління громадських інституцій, роботодавців та інших користувачів освітніх послуг та ін. [13].

Сучасні дослідники відзначають, що розбудовчі процеси, започатковані в галузі вищої освіти, наразі значно сповільнюються через відсутність єдиної, узагальненої концепції розвитку системи, теоретико-методологічних основ управління нею з огляду на найновіші досягнення науки, зміну світоглядної парадигми [14, с.50]. Мова йде про необхідність формування та реалізації такої нової стратегії державної політики у сфері вищої освіти, що відповідала б як існуючим загальносвітовим (цивілізаційним) тенденціям, так і внутрішнім тенденціям розвитку економічної, соціально-політичної та культурної сфер життя українського суспільства. Дійсно, на сучасному етапі розвитку системі вищої освіти в Україні бракує системної координації, глибокого наукового аналізу, послідовності у реалізації прийнятих програмних документів [15, с.84], у той час, як розробка державної освітньої політики повинна ґрунтуватися на всебічному аналізі, виявленні та порівнянні можливих варіантів розвитку, встановленні пріоритетних напрямів управління системою освіти та контролю за нею [3, с.4].

Одним із пріоритетних напрямів розвитку України є її орієнтація на європейську інтеграцію. Реалізація європейського вектору розвитку України передбачає відповідні демократичні перетворення в усіх галузях суспільного життя, у тому числі й у сфері вищої освіти. Приєднання України до Болонського процесу зумовлює необхідність перебудови і вдосконалення системи державного управління вищою освітою щодо спрямування української системи освіти на досягнення нею сучасного європейського рівня. Процес

реформування системи вищої освіти України має базуватися на засадах створення гнучкої ступеневої системи освіти, здатної динамічно реагувати на зміни потреб особи, суспільства і ринку праці, забезпечуючи формування потенціалу, достатнього для підготовки кваліфікованого спеціаліста відповідного рівня і профілю, конкурентоздатного на ринку праці [16, с.17].

Слід також погодитися з думкою сучасних дослідників про те, що Болонський процес — не лише один з інструментів інтеграції в Європу, а й інструмент реформування системи вищої освіти в межах загальної світової тенденції — глобалізації. Глобалізаційні процеси, що відбуваються сьогодні в масштабах усього світу, трансформуючи існуючі державно-правові системи, знаходять свій прояв у зростанні взаємовпливу та взаємозалежності різних сфер життєдіяльності — економіки, політики, культури та ін., безумовно, позначаються й на розвитку освітніх систем [17, с.116]. Для системи освіти глобалізація означає інтеграцію та координацію національних освітніх систем — інтенсивний обмін світовим досвідом і його впровадження, демократизацію організації та управління навчально-виховним процесом відповідно до найбільш досконалих світових зразків [18, с.4].

Серед загальних тенденцій, що виявляються у системі вищої освіти на початку XXI ст. і завдають вплив на характер її розвитку, можна відзначити:

1) гуманізацію вищої освіти, що полягає в утвердженні людини як найвищої соціальної цінності (створення нового зразка освіти, який передбачає пріоритет особистісно орієнтованої освіти над освітою, орієнтованою на «знання з предмета»);

2) гуманітаризацію вищої освіти, що покликана формувати духовність, культуру особистості, планетарне мислення (самовизначення особистості у світовій культурі має стати основою розвитку змісту вищої освіти);

3) відкритість системи вищої освіти (визначення цілей вищої освіти не повинно обмежуватися державним замовленням, має відповідати потребам в освіті та бути відкритим до доповнень, які залежать від культурних, регіональних, етнічних та інших умов);

4) демократизацію вищої освіти, створення умов для розвитку активності, ініціативи та творчості усіх учасників процесу навчання, широку участь громадськості в управлінні освітою;

5) індустріалізацію вищої освіти, що полягає у комп'ютеризації процесу навчання, його технологізації;

6) диференціацію та індивідуалізацію вищої освіти, створення умов для самореалізації і самовизначення особистості;

7) поєднання навчання і виховання як компонентів сучасної вищої освіти, підпорядкування змісту навчання і виховання загальному завданню формування цілісної і гармонійно розвиненої особистості [19, с.192].

Розвиток зазначених загальносвітових тенденцій розвитку освітньої галузі висуває відповідні вимоги до реформування вітчизняної системи вищої освіти. Сучасна державна політика України у сфері вищої освіти має бути спрямована на конкурентний вихід української освіти на світовий ринок інтелектуальних освітніх послуг, інтеграцію наукової, інформаційної та освітньої сфер, реалізацію моделі безперервної освіти [15].

Стратегічними напрямами державної політики щодо розвитку вищої освіти у цьому контексті мають бути:

− реформування системи освіти на основі принципу «людиноцентризму» як загальної стратегії національної освіти;

− оновлення законодавчо-нормативної бази у сфері вищої освіти;

− створення рівних можливостей у здобутті вищої освіти, забезпечення доступності та неперервності освіти впродовж життя;

− створення і забезпечення можливостей для реалізації різноманітних освітніх моделей, вищих навчальних закладів різних типів і форм власності, різноманітних форм отримання вищої освіти;

− розвиток наукової та інноваційної діяльності у вищій освіті, підвищення якості освіти на інноваційній основі;

− модернізація структури вищої освіти;

− інформатизація вищої освіти, удосконалення інформаційно-ресурсного забезпечення освіти і науки;

− забезпечення економічних і соціальних гарантій для професійної самореалізації педагогічних працівників, підвищення їх соціального статусу;

− створення сучасної матеріально-технічної бази системи вищої освіти в Україні [12; 13].

Отже, процес становлення та розвитку вітчизняної системи вищої освіти відзначається надзвичайною складністю і суперечливістю, адже він відбувається як в умовах кардинальної трансформації політичної, соціально-економічної та культурної сфер життя українського суспільства, так і під впливом цілої низки загальносвітових тенденцій розвитку вищої освіти, що вимагає від держави постійного перегляду та корегування національної стратегії розвитку вищої освіти. Забезпеченню належної якості та конкурентоспроможності національної вищої освіти на європейському освітньому просторі сприятиме вдосконалення адміністративно-правового

забезпечення відносин у даній сфері відповідно до сучасних міжнародних стандартів та реалізація відповідної державної політики. Основні засади державної освітньої політики, закріплені у Національній Доктрині розвитку освіти та Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012-2021 рр., передбачають реалізацію цілої низки заходів щодо реформування системи вищої освіти в Україні у нових соціально-економічних умовах з урахуванням загальносвітових (загальноцивілізаційних) тенденцій розвитку вищої освіти. Вдосконалення національної системи вищої освіти, її інтеграція у світовий освітній простір передбачає побудову ефективної моделі державної освітньої політики, здатної забезпечити підвищення якості освітніх послуг; впровадження інноваційних педагогічних систем; рівний доступ усіх громадян до якісної освіти, можливостей і свободи вибору в освіті; модернізацію змісту освіти та її організацію відповідно до сучасних світових тенденцій і вимог ринку праці; забезпечення безперервності освіти та навчання протягом усього життя, розвитку державно-громадської моделі управління вищою освітою та ін.

**Список використаної літератури:**

1.Куклин В. Ж. Системные аспекты образовательной политики и управление образованием / В. Ж. Куклин, С. А. Беляков // Университетское управление – 2003. – № 3 (26). – С. 10-11.

2.Журавський В. С. Державна освітня політика: поняття, системність, політичні аспекти / В. С. Журавський // Правова держава. – 2003. – Вип. 14. – С. 20–30.

3.Шульга Н. Д. Сутнісні характеристики поняття «державна освітня політика» / Н. Д. Шульга // Державне управління: теорія і практика. – 2011. – № 2. – 7 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.academy.gov.ua/ej/ej14/txts/Shulga.pdf.

4.Красняков Є. Роль колегії МОН України у формуванні та реалізації державної політики в галузі освіти / Є. Красняков. – Рідна школа. – 2007. – № 1. – С. 70-72.

5.Валєєв Р. Г. Освітнє право України : навч. посіб. / Р. Г. Валєєв. – Луганськ : Луганськ. правова фундація, 2011. – 287 с.

6.Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України ; відп. ред. В. Г. Кремень. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.

7.Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

8.Про освіту : Закон України : від 23.05.1991 р., № 1060–XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 34. – Ст. 451.

9.Про вищу освіту : Закон України : від 17.01.2002 р., № 2984–III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 20. – Ст. 134.

10.Про заходи щодо забезпечення пріоритетного розвитку освіти в Україні : Указ Президента України : від 30.09.2010 р., № 926/2010 // Офіційний вісник Президента України. – 2010. – № 27. – Ст. 896.

11.Про Державну національну програму «Освіта» («Україна XXI століття») : Постанова Кабінету Міністрів України : від 03.11.1993 р., № 896 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/896-93-п.

12.Про Національну доктрину розвитку освіти : Указ Президента України : від 17.04.2002 р., № 347/2002 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 16. – Ст. 860.

13.Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року : Указ Президента України : від 25.06.2013 р., № 344/2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.president.gov.ua/documents/15828.html.\

14.Козарь Т. П. Теоретико-методологічні засади управління вищою освітою як відкритою системою в контексті соціальних трансформацій / Т. П. Козарь // Держава та регіони. Серія: Державне управління. – 2010. – № 1. – С. 50–52.

15.Пшенична Л. В. Розвиток державного управління вищою освітою в Україні: проблеми адаптації до умов Болонського процесу / Л. В. Пшенична // Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ «Магістр», 2009. – Вип. 2 (25). – С. 82–88.

16.Бабин І. І. Вища освіта України і Болонський процес: стан, проблеми, перспективи / І. І. Бабин // Шляхи модернізації вищої освіти в контексті євроінтеграції : Мат. регіонального наук.-практ. семінару / за заг. ред. Г. В. Терещука. – Тернопіль : Вид-во ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2008. – С. 16-19.

17.Нестеренко П. В. Перспективні зміни у правовому регулюванні діяльності вищих навчальних закладів у зв’язку з приєднанням України до Болонського процесу / П. В. Нестеренко // Вісник Київськ. нац. ун-ту ім. Т. Шевченка: Серія: Філософія. Політологія. – 2010. – Вип. 94/96. – С. 116–119.

18.Яцейко М. Г. Демократизація як закономірність модернізації освіти в контексті глобалізації : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філософ. наук : спец. 09.00.10 «Філософія освіти» / М. Г. Яцейко ; Нац. пед. ун-т ім. М. Драгоманова. – К., 2009. – 22 с.

19.Інновації у вищій школі: проблеми, досвід, перспективи : монографія / За ред. П. Ю. Сауха. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. – 444 с.

*Розкрито зміст поняття «державна освітня політика». Визначено правові засади державної освітньої політики. Проаналізовано сучасний стан реалізації державної політики України у сфері вищої освіти та запропоновано основні напрямки її вдосконалення.*

*Ключові слова: державна освітня політика, вища освіта, система освіти, правове забезпечення.*

*Раскрыто содержание понятия «государственная образовательная политика». Определены правовые основы государственной образовательной политики. Дан анализ современного состояния реализации государственной политики Украины в сфере высшего образования, установлены направления её усовершенствования.*

*Ключевые слова: государственная образовательная политика, высшее образование, система образования, правовое обеспечение.*

*The content of the notion «state educational policy» is reveal. The standard-legal base of state educational policy is determined. Analyzes of the contemporary situation of state policy in Ukraine system of higher education were prepared. The directions of improvement of state policy in Ukraine system of higher education are offered.*

*Key words: state educational policy, higher education, education system, legal ensuring.*

© Губерська Н.Л. 